

8. STUDIJA

NAJPRIJE MORA DO I ILIJA

Kako je ovo važno proročanstvo povezano sa drugim dolaskom—Djelomično i predodžbeno ispunjenje na Ivanu Krstitelju—Stvarno ispunjenje—Vizija na svetoj gori—Izvanredne podudarnosti između Ilije, pred slike i Ilije u protuslici—Blizu je vrijeme—Stanovište—Ilijin nasljednik Elizej.

"Evo, ja vam šaljem proroka Iliju prije nego dođe veliki i strašni dan Jehovin. On će obratiti srce očeva k sinovima i srce sinova obratit će k očevima, da ne dođem i ne udarim zemlju uništenjem." Mal. 4:5, 6

U Razmatranju dokaza da se je približilo vrijeme za uspostavu Mesijanskog Kraljevstva na zemlji, ne smije se previdjeti ovo proročanstvo, koje pokazuje prioritet Ilijinog dolaska.

Izraz našeg teksta je naročit. Čini se da je misao u tome da će Ilijino djelo *okrenuti* (naime, obratiti) roditelje u ponizno, djetetu slično stanje, i nakon što ih učini poučljivima poput male djece, okrenuti njihova srca od pogreški, grijeha i nevjernosti, i voditi ih natrag u sklad s njihovim „očevima“—ime dano od Hebreja njihovim *vjernim* patrijarsima i prorocima.

Izgleda da ih se duboko dojmilo Malahijino proročanstvo, posljednja poruka koju je Jehova poslao Izraelu—posebice posljednja dva poglavlja, koja posebno ukazuju na dolazak Mesije, i na posebne kušnje koje će dan Gospodinove prisutnosti donijeti sa sobom. (Vidi Mal. 3:1-3, 13-18; 4:1-6) Shvaćajući iz toga da ispit treba biti naročit, dobili su utjehu iz zadnjih redaka gore citiranih, koji su obećali da ponovno treba

doći prorok Ilija, koji je već jednom obratio cijelu naciju od obožavanja Baala ka obožavanju Boga, i koji ih treba pripremiti, prije tog vremena ispitivanja koje treba donijeti Mesijin dolazak.

Ovo proročanstvo nije bilo *ispunjeno* kod prvog dolaska našeg Gospodina—niti dio koji se odnosi na Mesiju niti onaj koji se odnosi na Iliju. Proročanstvo očigledno ukazuje na drugi dolazak; na dolazak „Glasnika Saveza“ u slavi i moći; i na ispitivanje i veliku nevolju Dana Gospodinovog u to vrijeme. Međutim, Kristovo predstavljanje Izraelu, i velika nevolja koja je došla na njih kao naciju kad su ga odbacili, bilo je kao što je Bog predvidio i namjeravao, još jedna sjena koja je nadalje u mnogim pojedinostima ilustrirala stvari predstavljene u ovom proročanstvu. Ivan Krštavatelj, u duhu Ilijinom, uradio je djelo za Izrael slično onom koje je obećano za Iliju, ali koje nije donijelo uspjeh; i kao posljedica uslijedila je nevolja (prokletstvo) za tu naciju. Pravi Ilija na kojeg je ukazao prorok trebao je učiniti veliko djelo za cijelu „zemlju,“ da pripremi cijelo čovječanstvo za drugi dolazak; i on također s vremenom neće imati uspjeha, i kao posljedica veliko vrijeme nevolje (prokletstvo) će udariti cijelu zemlju.

Dolazak Ilije je spomenut „*prije*“ tog „velikog i strašnog dana Jehovinog.“* I budući da će, kao što smo upravo pokazali, veliki dan Jehovin, koji počinje 1874 A.D., trajati četrdeset godina, i završiti sa istekom Vremena Neznabožaca u potpunom svrgavanju svjetske i Sotonske vlasti na zemlji, i punim uvođenjem Emanuela—Krista Isusa i njegovih svetaca—sa svom moći i vlašću, važno je da ovdje pokažemo da je *Ilija*

* Vidi prvi svezak, 15. poglavlje.

došao. On nije uspio obratiti srca svijeta na sličnost djeci i k [pravog] mudrosti pravednih; i zato veliko vrijeme nevolje dolazi, kao što je Bog predvidio i prorekao. U njoj će Bog poučiti čovječanstvo kroz ozbiljna i gorka iskustva, lekcijama koje temeljito trebaju naučiti; da ih pripremi da sa zahvalnošću prihvate Krista—Jehovinog Glasnika Novog Saveza—sa svim pravednim pripremama, zakonima, itd., tog saveza.

Kod prvog dolaska, kao što smo upravo vidjeli, bili su izvršeni mnogi Božji planovi i obećanja u malom omjeru na jednom narodu, Izraelu, kao primjer većih, veličanstvenijih stvarnosti koje će biti ostvarene kod Kristovog drugog dolaska. Kao što su čuda, izlječenja, itd., predstavljala veća djela Milenijskog doba, i jahanje našeg Gospodina na magarcu kao kralja predstavljalo njegovo preuzimanje veće moći i veličanstva i časti kod drugog dolaska kao Kralja kraljeva i Gospodara svih gospodara, tako je i „*ovjek* Krist Isus“ i njegova mala grupa učenika predstavljao visoko uzvišenog Gospodina Slave, u društvu svetih, njegove nevjeste i sunasljednika, kod drugog dolaska. I *tako* su Ivan Krstitelj i njegovi učenici koji su učestvovali u istom djelu sa i pod njim, u nastojanju da obrate Izrael i pripreme ih da prihvate Mesiju, *predstavljali pravog Iliju* (pravu Kršćansku crkvu), čije je djelo bilo *pokušati* obratiti svijet prije dolaska Mesije u svijet—duhovnog Gospodina slave i Kralja kraljeva. Ivan Krstitelj, u duhu i sili Ilije, nije uspio obnoviti Izrael, i kao posljedica (Mat. 17:12), Izrael je odbacio Isusa u tijelu, i navukao na sebe „*dan osvete*,“ nevolju i gnjev. (Luka 21:22) Slično tome, samo u većim razmjerima, *pravi i ve i Ilija* nije uspio obratiti i pripremiti svijet da primi Kralja Slave, i sada kao posljedica, veliki dan srdžbe mora doći na svijet, da ih

otopi, omekša i ponizi i pripremi sve kako bi povikali iz srca—Hosana! Blagoslovljen onaj koji dolazi u ime Jehovino!

Tako je vidljivo da je *Crkva u tijelu* (Krist u tijelu, Glava i tijelo) Ilija ili preteča *Crkve u slavi*, Jehovinog Pomazanika. Ne nominalna crkva, nego prava posvećena Crkva, koja će s druge strane groba biti veliki Pomazani Izbavitelj—sačinjava Iliju. Njihov je zadatak prekoriti pogrešku i grijeh, i ukazati na dolazeće Kraljevstvo slave. Naš Gospodin Isus i apostoli, i svi vjerni u Kristu Isusu od tada, jesu taj veliki Ilija u protuslici, prorok ili učitelj—ista klasa (Glava i tijelo) koja će za kratkim sačinjavati Kralja Slave. Djelo u kojem Crkva sada učestvuje samo je uvod u njihovo buduće djelo, toliko kad se radi o obnavljanju svijeta. U svojoj kraljevskoj ulozi Crkva će ostvariti za svijet ono što nije uspjela kao učitelj Ilija.

Nemojmo krivo shvatiti: Mi smo do sada pokazali da se Božji plan ne odnosi na obraćenje svijeta tijekom Evandeoskog doba. On to nije namjeravao učiniti, nego je samo zamislio izabir i kušnju Crkve sada, i blagoslov svijeta kroz Crkvu, Krista, u dobu koje slijedi ovo. Mi tomu ne proturječimo kada kažemo da je Ilija (Krist u tijelu) *pokušao* obratiti svijet i nije uspio, osim donošenja djelomičnih reformi; jer iako je Bog znao i prorekao da će naš zadatak u svijetu u velikoj mjeri doživjeti neuspjeh, osim u odabiranju izabranog malog stada, ipak, znajući da će napor imati pozitivan učinak za nas, njegov zadatak kroz našeg Gospodina za nas je bio da *pokušamo* obratiti svijet, kad je rekao, „Pođite po cijelom svijetu i propovijedajte dobru vijest svemu stvorenom!“ Shvaćajući da je on prorekao naš sadašnji neuspjeh, ali budući uspjeh, kada će nas on proslaviti i obdariti sa božanskom moći, mi smo u stanju radovati se čak i

dok gledamo relativan neuspjeh proteklih devetnaest vjekova, shvaćajući da trud klase pravog Ilije nije bio uzalud, nego je služio božanskom naumu u razvijanju prave Crkve dok je svjedočila pred svijetom—što će joj koristiti u svoje vrijeme.

Ivan Krstitelj nije bio pravi Ilija koji se je vratio na zemlju, niti je to Crkva, nego kao što je bilo istina kod Ivana, da je on izvršio Ilijino djelo u Izraelu (Luka 1:17) da ih pripremi, i uvede Gospodina u tijelu, tako je istina i s Crkvom—ona radi prorečeno Ilijino djelo „u Ilijinoj snazi i duhu“ u svijetu, i objavljuje drugi dolazak našeg Gospodina sa gotovo istim riječima koje je Ivan koristio kod prvog dolaska: „Među vama stoji jedan kojeg vi ne poznajete, onaj koji za mnom dolazi.“ (Ivan 1:26, 27)

Nisu svi mogli primiti Ivanovo svjedočanstvo niti shvatiti da je on bio preteča Kralja u tijelu. Da je to bilo slučaj, oni bi onda time bili pripremljeni primiti Isusa kao njihovog Mesiju. Za onoliko koliko ih je moglo i koji su prihvatili Ivanovu poruku i primili Krista, za te je Ivan *u inio* Ilijino djelo. Kao što im je naš Gospodin rekao o Ivanu (Mat. 11.14), „A on je, ako hoćete *prihvatiti*, Ilija koji treba doći“; premda Ivan i njegovo djelo nisu potpuno ispunili predviđanje u vezi Ilije, kao što i naš Gospodin u *tijelu* nije ispunio sve što je bilo prorečeno u vezi Mesije. On je bio, svima koji su ga mogli primiti, Jehovin Pomazanik, čak i prije nego je dovršio svoje djelo žrtve, ili bio proslavljen, ili došao ponovno u ostvarivanju velike uloge Mesije ili Izbavitelja. Ivan je tijekom prvog dolaska, dovršavao, u određenoj mjeri, predsliku započetu u djelu i osobi Ilije; i Ivanovo djelo kod prvog dolaska bilo je sjena završnog djela Crkve kod drugog dolaska. Oni, noge Krista u tijelu—noge Ilijine—objavljuju Kraljevstvo. (Iza.

52:7) Onima „koji to *ho e* prihvatiti“ mi objavljujemo, da je vladavina proslavljenog Krista, pred nama; i slično *tome onima* „koji ti *ho e* prihvatiti“ mi smo ukazali na prorečenog Iliju u protuslici. Neki, najvjerojatnije, neće „htjeti prihvatiti“, nego će i dalje čekati na nekog čovjeka da ispuni Malahijina proročanstva, i neće „prepoznati da je Bog došao ispitati kakva su im djela“ sve dok veliki dan nevolje ne bude gorio kao peć.

Biti će vidljivo, da je neuspjeh Ilije (Crkve u tijelu) da obrati i obnovi svijet bio jednako predviđen rezultat kao što je bio Ivanov neuspjeh da obrati Izrael. Ipak ista će ta klasa Ilije, samo proslavljena i obdarena s moći, biti ta koja će tijekom milenijskog doba blagoslivljati i poučavati svijet i obnoviti sve (Djela 3:19-21), samo u imenu i sličnosti prestaje Ilijina predlika sa našom zemaljskom misijom. U skladu s tim su bile riječi našeg Gospodina u odgovoru na pitanje njegovih učenika, „ Zašto onda pismoznanci kažu da najprije mora doći Ilija?“ Nastojanje odgovora našeg Gospodina nije bilo puno objašnjenje da je Ilija bio predlika, a Ivan nastavak iste dok je u isto vrijeme njeno ispunjenje u sjeni, itd.—stvari koje učenici tada nisu bili pripremljeni razumjeti, i za koje tada nije bilo vrijeme da ih se razumije; i stoga, dok ukazuje na Ivanov *neuspjeh* kao djelomično ispunjenje proročanstva, naš Gospodin dodaje: „Ilija doista mora* doći i *sve obnoviti*“ (Mat. 17:11). Očito je imao na umu svoje slavno djelo dolazećeg doba, u društvu sa svojim proslavljenim „tijelom“ koje evanđeosko doba treba izabrati i ispitati. On je gledao s onu stranu zavjese u Milenijsko doba, i vidio klasu Ilije uzetu u vatrenim kolima u sili i velikoj slavi—duhovno uzvišenje.

* Najstariji manuskripti izostavljaju izraz *najprije*.

Kada je Crkva sama, odvojena od svog Gospodina i Glave, onda se za nju koristi simbol *žene*. Odvojena i različita od svog Gospodina, Ženika, ona je zaručena djevica. Međutim, u ovom je slučaju korištena slika Ilije, zato što ne predočava djelo Crkve odvojene od njenog Gospodina, nego *jedno* djelo oboga. Naš je Gospodin bio Glava i Preteča Crkve u tijelu (Ilija), jednako stvarno kao što jeste Glava pobjedničke Crkve—Krista. Drugi slučajevi u kojima je bila korištena slika muškarca, da se predoči zajednički rad Krista Isusa i njegovog tijela, Crkve, su brojni: na primjer, Aron i svi njegovi nasljednici u ulozi Prvosvećenika predstavljao je Gospodina i podsvećenike, članove njegovog tijela; Melkisedek je slično tome predstavljao *cijelo tijelo* u slavi; jednako tako i Mojsije, David i Salamun. Stoga je korištenje Ilije kao slike, u predstavljanju *ujedinjenog* djela Krista i Crkve, u skladu s Biblijskom uporabom.

S obzirom na klasu koju je Ilija predstavljao, kako je snažno izražajna bila ta „vizija“ koju je Gospodin pokazao trojici učenika na gori preobraženja. (Mat. 17:1-9) Petar nam kaže da je to bila vizija dolazećeg kraljevstva. (2. Pet. 1:16-18) Naš Gospodin, preobražen, pojavio se blistav pred njihovim očima, dok je figura Mojsija predstavljala doba Mojsija ili Zakona a figura Ilije predstavljala evanđeosko ili kršćansko doba. Oba su doba gledala prema i isticala i govorila o žrtvi i patnjama Krista i slavi koja slijedi.

Prije nego završimo s ovom temom, istaknut ćemo neka obilježja i incidente u životu proroka Ilije, predslike, uspoređujući ih sa poviješću Crkve, Ilije u protuslici, što će zasigurno zapanjiti sve koji to nisu dosad zapazili. Kako bi se usporedba mogla lakše vidjeti, stavit ćemo ih u paralelne stupce.

PROROK ILIJA

Ilija je bio progonjen zbog svoje vjernosti istini i pravednosti

Njegov je glavni progonitelj bila Izebela, zla Izraelska kraljica, koja je spomenuta imenom kao predsluka neprijatelja svetaca Otkr. 2:20

Izabelina progoniteljska moć bila je izvršena kroz njenog muža, kralja Ahaba.

Ilija je pobjegao pred Izebelom i Ahabom, u pustinju, na mjesto pripravljeno od Boga, gdje je bio na čudesan način zbrinut 1.Kralj. 17:5-9.

Ilija je bio „tri godine i šest mjeseci“ u pustinji, i tijekom tog vremena nije bilo kiše, i velika je glad bila u zemlji. Jakov 5:17; 1.Kralj. 17:7; 18:2

Nakon tri i pol godine, 1260 dana, kad se Ilija vratio iz pustinje, bile su očitovane zablude Izebelinih svećenika, bila je iskazana čast pravom Bogu, i uslijedila je obilna kiša. 1.Kralj. 18:41-45

Kralj i narod su se isprva radovali, i bila je iskazana čast Iliji i njegovom Bogu; međutim Izebelin duh se nije promjenio. Ona je i dalje tražila Ilijin život, i on je bio prisiljen ponovno bježati u pustinju. 1.Kralj. 18:40,45,46; 19:1-4

Ilijina je misija završila kada je bio uzet sa zemlje.

KRISTOVA CRKVA

Crkva je bila progonjena zbog svoje vjernosti istini i pravednosti

Glavni progonitelj bila je otpadnička Rimsko crkva, koja tvrdi da je „kraljica“ i vladar nad duhovnim Izraelom. Otkr. 18:7

Papinska progoniteljska moć bila je izvršena kroz Rimsko Carstvo, kojem je pridružila

Prava je crkva pobjegla u simboličku pustinju—ili stanje izolacije—na svoje mjesto, pripravljeno od Boga, gdje je bila hranjena. Otkr. 12:6,16

Crkva je bila tri i pol simbolične godine (dan za godinu—1260 godina) u stanju pustinje, tijekom kojih je bila duhovna glad zbog nedostatka istine—žive vode. Usp. Otkr. 12:6; 11:3; Amos 8:11

Na kraju 1260 godina očitovale se moć istine i njenih svjedoka (1799 A. D.); i od tada je istina potekla u stopi od milijuna Biblija svake godine, osvježavajući svijet i donoseći plod.

Biblija je donijela takve blagoslove da su zemaljska carstva prepoznala ruku Gospodinovu; ipak *načela* Papinstva—Izebela—u tzv. protestantskim sektama prisiljavaju svece da ponovno bježe u stanje pustinje.

Sveci će biti promijenjeni iz zemaljskih u nebeske uvjete

To su snažna podudaranja, a ne slučajnosti. I činjenicu da je Ilija trebao doći prije velikog dana, i da smo *sada* u Crkvi našli Iliju u protuslici na kojega je prorok Malahija ukazao i kojega je Ivan Krstitelj nadalje predočavao, trebalo bi se smatrati *još jednim* dokazom da je vrijeme blizu—da je došao veliki Dan Gospodinov. Međutim, osim toga, u tim predslukama postoje sugestije, uz potporu drugih biblijskih redaka, koje su osmišljene da vode i pripreme svece da dobro odrade svoj dio, i da ih ojačaju i podrže tokom olujnih dana koja samo što nisu došla na nas.

Nije nam želja crtati pred vašim očima tamnu sliku: radije bi smo željeli razmišljati o i ukazivati na slavu koja dolazi nakon velikog dana srdžbe, i o radostima dolazećeg Milenijskog Dana, radije nego o nevoljama i obeshrabrenjima bliske budućnosti koja prethodi punom izlasku sunca. Međutim neophodno je da sveci budu barem u nekoj mjeri upozoreni na predstojeće događaje, da kada oni dođu ne budu uznemireni i obeshrabreni, nego da unaprijed oboružani mogu znati kako se suočiti s njima; i da bi također mogli još potpunije cijeniti sadašnje blagoslove, tako da marljivo „rade dok je još dan. Dolazi noć [mnogo mračnije vrijeme u usporedbi sa sadašnjim, *nazvano* dan], *kad nitko ne MOŽE RADITI.*“

Sadašnjih malo vremena, prije nego olujni oblaci prsnu na svijet, je najpovoljnije vrijeme za djelo klase Ilije, i podudara se sa najuspješnijim danima i Ilije i Ivana. To je povoljno vrijeme za osobni rast u milosti i spoznaji, i također za širenje istine—najpovoljnije vrijeme kao nikad do sad. Kako bi se rani tražitelji istine, Berejci, na primjer radovali takvim pomoćnim sredstvima kakva mi sada imamo, u smislu potpunih i tiskanih Biblija sa objašnjenjima, Konkordancija, Povijesti, Rječnika i drugih vrijednih referentnih djela, s cijenama koje su

prihvatljive svima, i dostupne svima bez cijene u javnim knjižnicama čak umjereno velikih gradova; i uz sve to, sve veće svjetlo svanuća Milenijskog dana, i sposobnost svih klasa da čitaju i inteligentno razmišljaju sami za sebe. S takvim pomoćnim sredstvima može se u jednom danu naučiti o Božjoj Riječi i Planu, nego što se moglo u godini dana u manje povoljnim vremenima. Niti je ikada bilo vrijeme toliko povoljno za Kršćanski napor, ili toliko potičuće na Kršćansku revnost i aktivnost, kao ovo vrijeme slavne poruke žetve o Gospodinovoj prisutnosti i dobre vijesti o približavajućem kraljevstvu.

Ako bi smo putovali od mjesta do mjesta, da se nađemo s vjernicima, možemo daleko više proputovati u tjedan dana nego je Pavao mogao u mjesec dana ili više, i s daleko više udobnosti. Ako bi smo propovijedali glasom, mogli bi to učiniti bez da nas neko maltretira ili nas plaši; i mi živimo u vremenu kada mase ljudi mogu čitati i pisati, što je samo nekolicina mogla u prošlim vremenima, i kada je tiskano evanđelje jeftino, praktično, i često mnogo djelotvornije od usmenih propovijedi. Spremno srce može učiniti daleko više nego su Akvila i Priscila mogli na svoj način i u svoje vrijeme a sa istim naporom. Mi možemo propovijedati i pismeno i usmeno kroz pripremu predivnih poštanskih sistema našeg vremena, prijateljima i strancima širom svijeta, i gotovo bez ikakvog troška.

Međutim Apostol, ukazujući na Nominalnu crkvu u posljednjim danima, tvrdi da će „doći vrijeme kad ljudi *ne e podnositi* zdravo učenje.“ (2.Tim. 4:3) Iako je to istina sada, u istom smislu kao što je bilo u prijašnjim stoljećima, imat će još snažnije i jasnije ispunjenje u budućnosti. Sada je istina da nominalna Crkva neće podnositi propovjednike koji ignoriraju njena kreda i „propovijedaju Riječ,“ „sav naum [plan] Božji“; nego imajući „škakljajuće uši“ oni vole ljudska nagađanja o

evoluciji, i proturječna nazoviznanja, umjesto Riječ Božju. I ipak, zato što je ne mogu spriječiti, oni podnose zdravo učenje do neke mjere—do mjere daleko veće nego bi to izdržao Rim u svojim cvjetajućim danima.

Upravo prije riječi koje smo upravo citirali, Apostol direktno ukazuje na naročito teška vremena posljednjih dana ovog doba (2. Tim. 3:1-13), ističući njegove visokoumne, koji vole užitke, i preziru dobro karakteristike, sa svojim formalizmom, pohlepom, ponosom i nezahvalnošću; i on objavljuje da će (*u Crkvi*) zli ljudi i oni koji obmanjuju druge (od istine) postajati sve gorima, zavodeći druge, i bivajući i sami zavedeni sa svojim mudrovanjima. I s obzirom da Apostol razmišlja i piše posebno o posljednjim danima, a ne o srednjem vijeku, mi smo s pravom opravdani pitajući se dali je netom pred nama vrijeme, u ovim „posljednjim danima,“ kada se više neće *podnositi* niti dopuštati zdravo učenje ni u kojoj mjeri.

Premda je istina da sada, u velikoj mjeri, nikome nije dopušteno da kupuje ili prodaje [trgovina u istini] u zajedničkim trgovačkim centrima ili sinagogama, osim onih koji imaju žig zvijeri ili broj njena imena (Otkr. 13:17), ipak u potpunosti posvećeni su naučili da veličanstveni hramovi ljepote, nazvani crkvama, sada nisu potrebni za propovijedanje evanđelja, nego su to bili u danima apostola, i da veličanstvene orgulje i obučeni zborovi nisu neophodna pratnja da privlači pažnju ljudi; jer sada, kao i u ranim danima, obični ljudi rado slušaju evanđelje na uglovima ulica, na trgovima, kroz poštu i kroz tiskane stranice. Pitanje je, može li ta izjava Ivana u Otkrivenju značiti mnogo više nego je sadašnje iskustvo? I poput, izjave Apostola Pavla, da li možda podrazumijeva da će doći vrijeme, u posljednjim danima, kada se *uop e ne e podnositi* zdravo učenje? Neće li naše iskustvo biti u tom pogledu slično donekle

iskustvu Ivana Krstitelja (predslika), koji je bio zatvoren u zatvor? Drugim riječima, što možemo mi očekivati između sadašnjeg relativno povoljnog vremena—premda nije bez svojih poteškoća—i dolazećeg blagoslovljenog vremena nesmetane pravednosti? Dali će nastaviti biti povoljno kao sada za rad u vinogradu—ili više, ili manje od toga? Zapazimo na što ukazuju te pred slike; jer budući nam je Gospodin usmjerio pažnju na njih, što god nađemo u životu i iskustvu bilo Ilije bilo Ivana a što izgleda da se dobro uklapa u iskustvo Crkve, i u svjedočanstvo što se tiče njenog budućeg zemaljskog pravca, mi smo opravdani smatrati to predodžbenim.

Ilija je bio odvojen od zemaljskih scena sa ognjenim kolima, što predstavlja duhovnu slavu i uzvišenje koje čeka, na kraju zemaljske utrke, one od Crkve koji će to doživjeti i ostati za posljednje dane. No također bi smo trebali imati na umu da je on bio uzet u vihoru ili oluji; i oluja je simbol nevolje, isto toliko koliko su i ognjena kola slika pobjede i slavnog bijega iz te nevolje.

Završna iskustva Ivana Krstitelja su još jasnije obilježena sa obilježjem nevolje. Premda ga narod nije poslušao (Mat. 17:12), oni su ga za jedno kratko vrijeme prepoznali kao slugu i proroka Božjeg (Ivan 5:35); ipak kad je objavio prisutnost Mesije njegov je utjecaj počeo slabiti, kao što je on i svjedočio da treba biti, govoreći o Kristu, „On mora rasti, a ja se moram umanjivati.“ Jednako tako mora biti na kraju ovog doba: djelo klase Ivana (Klase Ilije) završava sa objavom da se približilo Kraljevstvo nebesko, i da je Kralj prisutan. To je sada učinjeno; I iste one riječi Ivanovog svjedočanstva primjenjuju se sa jednakom snagom u ovo vrijeme Gospodinovog drugog dolaska: „*Me u vama* stoji [prisutan] jedan kojeg vi ne

poznajete,“ „u ruci mu je vijača i očistit će gumno [vršidbu] svoje i skupiti pšenicu svoju u žitnicu, a pljevu će spaliti vatrom neugasivom“—veliko vrijeme nevolje. (Ivan 1:26; Mat. 3:12)

Kao što se Ivan umanjivao—njegovo posebno djelo bilo je izvršeno kada je njegova poruka bila isporučena—tako se i Crkva u tijelu mora umanjivati kad je data njena posljednja poruka, sve dok posljednji član ne položi svoj posvećeni život, i ne prođe s onu stranu zavjese u „slavu,“ da bi od tada bio članom slavnog, vladajućeg Krista. Kao što je Ivan rekao da Isus mora rasti, tako i sada kada je vrijeme da pravo kraljevstvo treba biti uspostavljeno mi možemo s pouzdanjem reći da je Kralj prisutan, i da njegovo Kraljevstvo mora rasti sve dok ne ispuni zemlju. I Ivanova objava djela „žetve“—sakupljanja pšenice, i nevolje koja dolazi na pljevu—također nalaze svoju paralelu u sadašnjem vremenu.

Ivanova sloboda bila je ograničena odmah nakon isporuke njegove poruke, objavljujući *Prisutnoga* i djelo koje je bilo pred njim; i bio je bačen u zatvor zato što je prekorio kralja zbog neispravne veze sa ženom. (Mat. 14:4) I premda su vjerna djeca Božja često ukazivala na to da je taj savez između Crkve i civilne vlasti nezakonit, u Bibliji nazvan bludništvom (Otkr. 17:5), i premda se svijet u velikoj mjeri povukao od crkava, savez još uvijek postoji, i Sveto Pismo čini se ukazuje da će, u vremenu nevolje koje se približava, nominalne crkve, koji tvrde da su djevice Kristove, biti na strani kraljeva zemlje, i ujedinjeni s njima; i prava Crkva, poput svoje pred slike, Ivana Krstitelja, biti će nepopularna i sloboda joj ograničena, zbog njene vjernosti u suprotstavljanju i osuđivanju pogreške.

U Ivanovom kao i u Ilijinom slučaju žena je bila ta koja je progonila—kralj je djelovao samo kao njezin zastupnik i alat: s

pravom Crkvom je u prošlosti bilo ono što to simbolizira i nema sumnje da će tako biti i u budućnosti—nominalna crkva predstavljena je sa ženom a civilna vlast sa kraljem. Ne samo da proročanstvo ističe bliži savez između njih od onoga koji sada postoji, nego i svaki pažljivi promatrač može vidjeti da je glavna palica s kojom kraljevska aristokracija vlada masama praznovjerje da je Bog imenovao te „velike ljude,“ premda često slabe i zlobne, da vladaju nad njima; i da buniti se protiv tiranije i nepravde, i pozivati se na pravdu, slobodu i jednaka prava, znači suprotstavljati se Božjoj volji. Stoga je sklonost vladavina i crkvi prema otvorenom ili tajnom savezu za njihovu međusobnu dobrobit u nadolazećoj oluji.

Ne samo to, nego dolazeći sukob između aristokracije i masa svake civilizirane zemlje biti će toliko neobičan, toliko drugačiji od svakog prijašnjeg iskustva, da će umjereni, konzervativni, vjerski osviješteni ljudi, bojeći se posvemašnje propasti društva u kaosu i anarhiji, radije htjeti monarhiju, ugnjetavanje i robovanje od svega za što je izvjesno da bi bilo gore. Takvi će se stoga udružiti sa crkvom i carstvom, sa bogatstvom i aristokracijom, u sveopćem nastojanju da se suzbije i spriječi taj neukrotiv sukob—„Rat koji će se zbiti na veliki dan Boga Svemogućega.“

Na kraju će, vjerojatno jedine iznimke ovog pravca, među ljubiteljima mira i prave religije, biti oni kojima je milo Kralju kraljeva otkriti svoje planove (Ivan 16:13), i koji imaju potpuno pouzdanje u njegovu mudrost i ljubav, isto tako kao i u njegovu moć da učini da sve stvari rade u skladu s njegovim obećanjima. Samo će takvi, među konzervativnim, ljudima koji vole red, kako vide udio kojeg dolazeća društvena revolucija mora igrati u Božjem planu, u uklanjanju jalovih sistema čije je vrijeme prošlo, i u pripremanju svijeta, sa velikim procesom

izravnavanja, za Milenijsku vladavinu pravednosti, biti u stanju shvatiti situaciju i djelovati u skladu s time. Međutim oni će biti pogrešno shvaćeni, i njihova nastojanja da istaknu pravo stanje stvari, i pravi i jedini lijek, vjerojatno će biti ometana od onih koji ne vide veličanstveni ishod, i koji zbog toga što nisu spremni pokoriti svoje vlastite volje, ideje, i planove, nisu u stanju vidjeti Božje planove. Kada se bude smatralo potrebnim poduzeti represivne, restriktivne i prisilne mjere, takve će mjere vjerojatno uključivati ne samo radničke organizacije i publikacije koje zastupaju njihove vrline i mane, nego isto tako i takve koji ističu plan Božji, i jedini uzrok i lijek za veliku tjeskobu nacija. Da, vjerojatno nije daleko vrijeme, kada će represivne mjere biti upotrijebljene protiv svakog nastojanja svetih da šire dobru vijest o kraljevstvu, a sve kao izgovor da opći interesi i javno dobro zahtijevaju takav pravac.

Tako će biti ispunjena predviđanja Drugog Psalma, i najvjerojatnije na kraju sa mnogo više gorčine nego mi sada možemo zamisliti, premda je to bilo već djelomično ispunjeno na Glavi tijela. (Djela 4:25-29)

Ista potreba za ograničavanjem slobode po pitanju političkih i društvenih pitanja vrlo je vjerojatno da će biti jednako primijenjena na slobodu izražavanja o vjerskim pitanjima, a što zaista leži kao temelj svih sloboda. Ne bi trebalo biti iznenađujuće ako jednog dana ova sadašnja Velika Republika bude bila zamijenjena sa „čvrstom vladavinom,“ monarhijom; i u potpunosti je vjerovatno da će se zajednički standard religioznih uvjerenja smatrati korisnim i da će biti objavljen, tako da će se poučavanje van toga smatrati i kažnjavati kao politička povreda. Takvo progonstvo ne će samo dati, na kraju ili žetvi ovog doba, još jednu paralelu žetvi Židovskog doba (Djela 4:10-13, 23-30; 5:29-41; 11:19), nego će također dati

širi i dublji značaj riječima Apostola Pavla i Ivana (2. Tim. 4:3; Otkr. 13:17), i predodžbenim ilustracijama kraja zemaljske karijere prave Crkve, kao što je to predstavljeno u Ilijinom odlasku u oluji i Ivanovom zatočenju i obezglavlivanju.

Iz ovoga možemo na korist izvući dvije pouke, bez obzira da li će budući razvoj događaja pokazati da smo čitali proročansko svjedočanstvo ispravno ili pogrešno; i to su: Kao prvo, trebali bi biti tako pripremljeni, tako unaprijed oboružani i tako temeljito opskrbljeni sa nepobjedivom istinom, da nas progonstvo potakne na još veću revnost, a ne da nas vodi da kroz iznenađenje i strah snižavamo naš standard, niti da se predamo kada zemaljski kraljevi ustanu, i zajedno sa vjerskim poglavarima, se ujedine protiv nas, i protiv istina za koje nam je Bog dao prednost da o njima svjedočimo, kao njegovi sluge i izaslanici. (1. Ivan. 3:1) Drugo, takva razmišljanja u odnosu na budućnost, nasuprot sadašnjih prednosti, trebalo bi služiti tome da potiče svako posvećeno dijete Božje da marljivo iskoristi sadašnje veličanstvene prednosti i prilike žetve, imajući na umu da „žetelac prima plaću,“ jednako kao i onaj koji je sadio i zalijevao, i da je sada odlično vrijeme za *sakupljanje ploda* za vječni život. Malo tišine sadašnjeg povoljnog vremena, sa njegovim većim slobodama i prednostima u svakom pogledu, božanski je uređeno za pečaćenje pravih slugu Božjih na njihova čela (intelektualno, s istinom). (Otkr. 7:3)

„Neka „samo malo“ između

U svom zlatnom svjetlu bude viđeno.“

Učitelj je rekao: „Dok je još dan, moramo raditi djela onoga koji me poslao. Dolazi noć, kad nitko ne može raditi.“ „Nemojte raditi za hranu koja propada, nego za hranu koja ostaje za vječni život.“

Stoga u ovo sadašnje odgovarajuće vrijeme, mi vidimo da je prorok Ilija došao, kao što je prorečeno, prije velikog i važnog dana

Gospodinovog. I mi čujemo njegovo završno svjedočanstvo, poput onog od Ivana, kako govori, „Među vama stoji jedan kojeg vi ne poznajete“—u ruci mu je vijāča, i temeljito će oĉistiti svoje gumno: skupit će svoju pšenicu u Źitnicu, a kukolj [kao kukolj--ne kao ljude] će spaliti vatrom neugasivom u velikom vremenu nevolje—prokletstvo, koje mora doći da pripremi put Velikom Kralju kraljeva. On mora rasti, međutim Ilija se mora umanjivati i na koncu biti potpuno ograniĉen. Ne samo da mi čujemo to svjedoĉanstvo od nekolicine od klase Ilije sada, nego svakoga tko je od klase Ilije trebalo bi se naći da objavljuje tu poruku i da sudjeluje u Ilijinom djelu. Samo će oni koji su tako vjerni biti dio proslavljenog Ilije, i bit će im dopušteno da sudjeluju u djelu obnove svega koje će, tijekom Milenija, biti veliĉanstveni uspjeh. U znaĉenju imena *Ilije* moŹemo naći dubinu znaĉenja. Ono znaĉi *Bog* [moćni] *Jehova*. Ono je tako prikladno ime za Gospodinovog Pomazanika, ĉije će veliĉanstveno djelo biti da obnovi sve o ĉemu je Bog govorio na usta svih svojih svetih proroka od postanka svijeta.

Zakljuĉujući ovu temu, Źelimo nakratko spomenuti ĉinjenicu da je na kraju svoje karijere Prorok Ilija pozvao Elizeja, koji je nakon Źrtvovanja, sve napustio i slijedio Iliju, i postao njegov nasljednik kao prorok kada je Ilija bio uzet u vihoru—primajući njegov plašt autoriteta i veliki stupanj njegovog duha i moći. (2. Kralj. 2:9-16) I s obzirom da je Ilija predstavljao Tijelo Kristovo u tijelu—pobjedniĉku Crkvu, grupu, broj—razumno je da bi smo trebali zakljuĉiti da je i Elizej predstavljao klasu isto; klasu koja će imati duboke simpatije prema klasi Ilije, i slijediti Gospodinovo vodstvo s time; i ipak klasu za koju se neće oĉekivati da bude proslavljena. Oni će biti odvojeni, sa „vihorom“ nevolje, od klase Ilije, no ipak će zadržati interes i primit će blagoslov. Nakon Źto je

Ilija otišao Elizej je postao odvažan i snažan, tako da su teolozi tih dana („sinovi proročki“) rekli, Duh Ilijin sada počiva na Elizeju!

Značenje imena *Elizej* je *mo ni izbavitelj*, i Elizejeva je karijera bilo djelo obnove. To nema sumnje nagovještava djelo klase koji će u budućnosti biti aktivni zastupnici među ljudima i izvršenju djela obnove u sili tada proslavljene Crkve. Među drugim predivnim djelima, Elizej je izliječio vode tako da više nije trebalo biti smrti ili neplodne zemlje; on je uvećao ulje siromašne udovice kako bi pokrila svoj dug; podigao je Šunemkinog sina u život; i kada je bila glad u zemlji, i za obrok od povrća za teologe („Sinove proročke“) se našlo da je otrovan, tako da ga nitko nije mogao jesti, Elizej ga je iscijelio i napravio ga zdravim za jesti. On je učinio da kruh kojeg je bilo dovoljno za samo nekolicinu više nego bude dovoljan za veliki broj. Izliječio je Naamanovu gubu. On je također bio Božji zastupnik u pomazivanju Jehua, s čijim rukama, je po riječi Gospodinovoj preko Ilije, kraljevska Ahabova obitelj, uključujući Izebelu bila u potpunosti posječena, i također svi njeni svećenici (2. Kralj. 2:19-22; 4:1-7, 18-44; 5:1-14; 9:1-37; 10:28).

Nije teško pratiti u tim Elizejevim djelima ono što nosi veliku sličnost samom djelu obnove koje mi već dugo očekujemo, kada vode istine više neće biti boćate s pogreškom, kada će biti izliječene na samom izvoru sa jasnijim razumijevanjem Riječi Božje; kada će siromašnima biti pomognuto da si osiguraju ulje radosti umjesto duha očaja, kada će mrtvi biti vraćeni u život; kada će nestašica hrane (istine) biti ozdravljena i obilna, i kada će sile i sistemi predstavljeni sa Ahabom i Izebelom, i svi koji se ujedine s njima protiv Gospodina, biti potpuno na kraju svrgnuti.